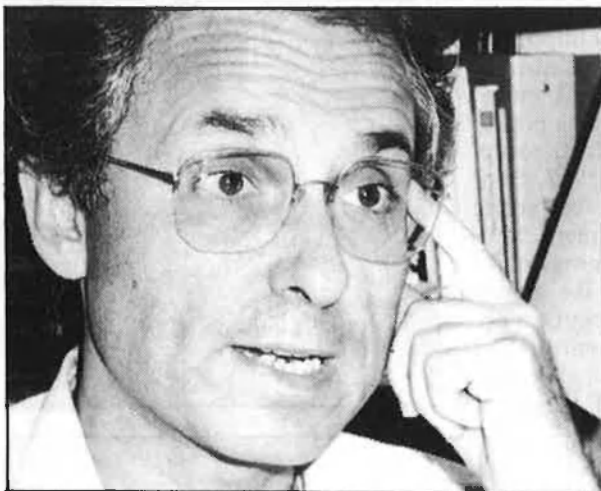

UNES VACANCES AMB LES MUNICIPALS DE FONTS

Síndrome d'abstinència electoral

Mentre es perfila la «Batalla de Barcelona» i Convergència prepara el seu alcaldable, entre PSUC i PSC ha començat el festeig, difícil, que els ha de dur al pacte.

Miquel Mora Montesinos

De vacances: menys que mai, sembla ser la consigna dels polítics catalans. Oficialment, quasi tots fan vacances i jornades reduïdes, però també quasi tots se'n van i tornen; tornen i se'n van. La síndrome d'abstinència electoral els fa estar neguitosos i comencen a flairar insistentment les eleccions municipals del 1987.

Unes eleccions que tenen de fons la batalla clau de l'Ajuntament de Barcelona i un interrogant obsessiu: ¿Què decidirà el Comitè Olímpic el dia 17 d'octubre? Fins el moment, s'ha especulat tothora sobre els avantatges i els desavantatges que donava la designació de la ciutat per a la continuïtat de l'actual consistori. Jordi Pujol va trencar el foc anunciant que CiU nomenaria candidat abans de saber-ne el resultat: «Farem públic el nostre candidat amb antelació, ara encara és massa d'hora. El que no farem i no hem fet mai és una utilització partidista dels jocs olímpics, perquè si no se celebressin a Barcelona, seria una derrota per a tots». Tot i així, el líder del PSC insistia l'endemà en reunió de premsa: «seria positiu, exigible i imprescindible que CiU designés el seu candidat abans de la reunió del Comitè Olímpic per proclamar la ciutat organitzadora dels Jocs Olímpics del 1992».

Si la data no és fixada, tot apunta al fet que abans no s'acabi el setembre hi haurà candidat de CiU. El que no està tan clar és qui serà. Definitivament descartat Trias Fargas, el dubte

està entre Macià Alavedra i Josep M. Cullerell.

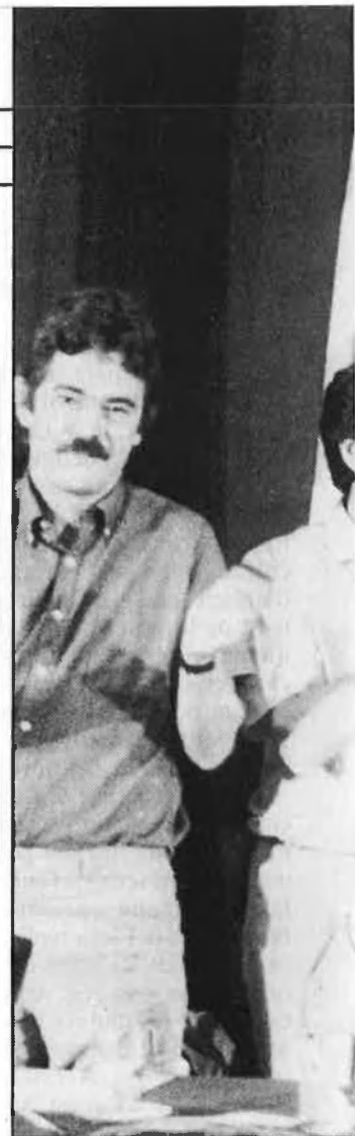
A dins el partit convergent la majoria sembla coincidir que Josep M. Cullerell seria el candidat idoni, capaç de rivalitzar i guanyar Pasqual Maragall, però això no és una raó prou forta per descartar Macià Alavedra, que és qui ha sortit més malparat de l'operació reformista. Raons de segona mà, com el poc protagonisme polític que ara té Alavedra, el fet de ser un candidat amb simpaties a la dreta no convergent o les aliances personals, podrien fer caure la balança al seu favor.

El que sí que està clar és que Josep M. Cullerell, que ja havia ocupat la regidoria d'Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona, no té cap pressa i que no pensa posar la carn al foc en aquesta confrontació interna, tot i que, si abans de les eleccions generals es mirava l'alcaldia amb recel, una vegada s'han vist els resultats, podria ser que no tingués cap inconvenient a ser alcaldable. Hi ha qui diu, però, que Cullerell, un dels polítics catalans més atractius, sap que el futur compta amb ell i, per tant, no necessita cremar-se en batalles internes.

El festeig del PSC-PSUC

Les relacions properes al festeig entre el PSC i el PSUC també s'estan formalitzant en aquests dies de xafegor. El flamant secretari general del PSUC, Rafael Ribó, va començar el seu mandat amb una visita al secretari

Dalt, Rafael Ribó. A la dreta, Maragall, Serra, Obiols i Lluch, la plana major del PSC.

general dels socialistes catalans, Raimon Obiols, gens protocolària. Era una proposta clara per trobar punts de diàleg, amb voluntat d'aconseguir el màxim nivell de col·laboració entre les dues forces polítiques.

De la visita, a hores d'ara, encara no n'ha sortit cap proposta concreta, però les eleccions municipals tornen a ser l'eix on es veurà fins a quin punt els contactes inicials poden acabar en parella.

Per a Raimon Obiols, el «PSUC es troba en una cruïlla. Ha de triar entre una política de bona relació i suport crític al partit central de l'esquerra, el socialista, o continuar en la via de crítica frontal a les experiències de govern socialista».

Un dels punts bàsics de col·laboració, premissa per als socialistes, segons sembla, és l'acord d'arribar a definir com a màxim adversari comú Convergència i Unió. Respecte a aquest punt, Jordi Guillot, del PSUC —el secretari general es troba de vacances reals a Iugoslàvia— ha declarat a EL TEMPS: «És cert; com a forces d'esquerra catalanes, el nostre

adversari principal és la dreta de Jordi Pujol, que des d'una posició conservadora hegemonitza la política catalana», però matisa: «No es pot acceptar la centralitat que vol jugar el partit dels socialistes. Són els majoritaris, però no són els únics. Per tenir una hegemonia cultural i política d'esquerres s'ha de tenir en compte la pluralitat i el diàleg, i a partir d'aquí es pot fer un programa de col·laboració. És clar que l'adversari és el pujolisme, però hi ha actituds del govern central en mans del PSOE que afecten la credibilitat dels socialistes, sobretot pel que fa a la qüestió nacional i a un contingut d'esquerres. No es poden ignorar actituds que no són les més afortunades per a Catalunya».

Per a Jordi Guillot, «el nivell de col·laboració vindria determinat per la possibilitat de posar-se d'acord en programes concrets». De dates, no se'n pot parlar, el nostre interlocutor considera que la dinàmica política és la que determinarà l'aproximació o no d'aquestes dues forces.

I aquesta dinàmica es veurà reflectida en les eleccions municipals. Un

dels rumors més insistents sobre aquest possible pacte entre el PSC i el PSUC és que el Partit Socialista Unificat de Catalunya acceptaria un pacte electoral amb els socialistes sota la condició que es respectés la implantació actual. És a dir, en les poblacions on actualment hi ha majoria comunista, que la candidatura anés encapçalada per les sigles del PSUC, i a la inversa, evitant així caure en el perill de perdre la pròpia identificació, que seria mortal per als comunistes catalans.

Jordi Guillot considera que això només són rumors i que en aquest moment s'hi està treballant encara: «No per una política d'aliances, sinó per endegar un procés ampli, el més participatiu possible, que permeti afrontar les eleccions municipals des del punt de vista d'assolir un ampli grau de participació en una gestió municipal d'esquerres. Designar o no un candidat per a l'Ajuntament de Barcelona, en canvi, no preocupa gaire el PSUC: —«Nosaltres no tenim el 17 d'octubre com a data clau, tant si anem sols com si ho fem amb coali-

ció, no aniríem com a candidats a l'alcaldia; aquest tema no ens preocupa».

Xafegor política: estiu i hivern

A més, a aquest enrenou en època on la teoria, només la teoria, diu que no passa res, s'hi ha d'afegir les flors que s'han tirat Convergència i Unió i el Partit dels Socialistes Catalans mútuament. El president de la Generalitat, Jordi Pujol, va demanar als socialistes de Catalunya que defensessin el concepte d'autonomia: «Nosaltres defensem el que ells reclamaven fa sis o set anys», i s'ha mostrat preocupat «perquè el concepte d'autonomia que tenen a Madrid és la definitiva consagració d'una situació autonòmica molt fràgil». Raimon Obiols demanava l'endemà a Convergència i Unió un canvi d'actitud: «Si som capaços de situar-nos sobre la confrontació partidista, podrem fer un pas endavant per superar l'actual bloqueig de la situació política a Catalunya». Floretes a banda, si l'estiu és calent, la tardor no serà refrescant. □